

מסורת הש"ס

- (א) כלאים פ"ח משנה
 ד. (ג) זכויות ח.י.
 (ה) עניוין פ.ג. וש"נ.
 (ו) ז"ל מופשט פשיטא
 וכו' רש"י. (ז) ז"ל ואין.
 (ח) תבואת קרא: [תוס']
 כלאים פ"ח ה"ה. (י) ז"ל
 האב. (ח) ז"ל יח.
 (ט) ז"ל שמה לה ולכר.
 (י) ז"ל סיו.

הנהגות הב"ח

- (א) תוס' ד"ה עיל וכו'
 דתם מתניין דמומין
 אלו חלו כשרין:

מוסף רש"י

פרדה שתבעה אין
 מרביעין עליה לא סוס
 ולא חמור. מספקא ליה
 אי חוששין לזרע האב אי
 לא. הלכך אפילו הוא בת
 חמורה נקבה אין מרביעין
 עליה חמור שמא חוששין
 לזרע האב וממלא מרביע
 כלאים, ורענן פליגי עליה
 ואמרי אין חוששין לזרע
 האב ואם בת סוסיא היא
 מרביעין עליה סוס ואם בת
 חמורה היא מרביעין עליה
 חמור (כתובות ק"א).

ואזרזא שמואל לטעמיה. דלית ליה חוששין צבמות לזרע האב:
 הנוגדים מן הסוס. נקבה: אע"פ שאביהן חמור מותרין. פרד זכר בן
 סוס נקבה עם פרדה נקבה בת סוס נקבה ולא אמרינן אחי נד סוס
 ומשתמש בצד חמור של סוס וחמור יש צנייהם להא לא חיישין
 ממה נפשך אי חוששין לזרע האב
 שניהם שוין שצנייהם יש נד סוס
 וחמור ואי אין חוששין הכי כולן מין
 סוס: אכל. פרדים הנוגדים מן
 הסוס נקבה אסורים עם פרדים
 הנוגדים מן החמור נקבה דשמה אין
 חוששין לזרע האב והוי האי כוליה
 סוס והאי כוליה חמור: וז דברי ר'
 יהודה דאמר (שמה) אין חוששין.
 לפיכך אסורים: אכל חכמים אומרים.
 כולן מותרים שצנייהם יש צ' נדדן.
 ומדקרי שמואל לחנניה בלשון חכמים
 ש"מ סבירא ליה דהלכתא כחנניה:
 מיפשט פשיטא ליה. ומשום הכי
 אסר: או ספוקי מספקא ליה. ומשום
 אסר: נפקא מינה למישי פרי עם
 האס. פרד בן סוס נקבה להרביע על
 סוס נקבה: פרי עם האס אסור.
 משום דלמלא חוששין: אלא לאו
 דאבזה דהאי סוס ואבזה דהאי חמור.
 והכי קאמר ר' יהודה דמרביעים סוס
 גמור על פרד בן סוסיא ומאי שאביהן
 חמור אביו של פרד קאמר: לא
 לעולם. אימא לך ספוקי מספקא
 ליה ומשום הכי הנוגדים מן הסוס
 ומן החמור מותרין זה בזה כדפרישית
 לעיל ממה נפשך: מהו דסימא אפי
 נד סוס וכו'. מהו דסימא ליתסרו
 הנוגדים מן הסוס או מן החמור נמי
 זה עם זה משום דלמלא חיישין לזרע
 "האס ואפי נד סוס וכו' קמ"ל
 דהא לא אמרי' שאין כהן נד סוס
 מיוחד ונד חמור מיוחד הילכך אין
 מוכרינן כהן נדדים דהא מבלבל זרעיה
 ומינא צאפי נפשיה הוא דמקרי והוא
 מין צפני ענמו מעין סוס וחמור:
 אלא מינה. פרד: והא אלא מינה
 קפני. ואי לא ידעין אי בת סוסיא
 ואי בת חמורה מאי פרד מרביעין
 עלה האמר ר' יהודה הנוגדים מן
 הסוסיא אסורין בגולדין מן החמורה:
 לא מין סוס. לא סוס גמור ולא פרד
 בן סוסיא: אלא מינה. כלומר עד
 שידע לך מאיזה מין הוא: בר חמרא.
 אמו היתה חמורה: לניף. לזול והוא
 לשון נקמת הסוס: גנובסיה. זנבו:
 גידמת. מונב ומאזניס: בריספק.
 עגלה שהיה רוכב בה: דמיין להדי.
 צאזניס ובזנב משום מנהיג בכלאים:
 קסבר אין חוששין. והוי כלאים בני
 החמורה ובני הסוסיא דאי חוששין
 כולן שוין שצנולן יש צ' נדדים:
 וסימנין

אותו ואת בנו פרק חמישי חולין

עמ.

עין משפט
 נר מצוה

ג א ב ג ד ה ו ז ח ט י
 מה' כלאים הל' ופי'
 שם כ"מ סנה לאין רפז
 טו"ע י"ד סי' ר"ז פ"ט:

רבינו גרשום

משמע כלומר אב ובנו
 ולא אם ובנה: הילכך
 נוהג בין בזכרים כר'
 כלומר בין באב ובנו בין
 באם ובנה: אמר שמואל
 הלכה כחנניה. כלומר
 בשם שהלכה כמותו לעיל
 כך בהלכה זו הלכה
 כחנניה כלומר דחושש
 לזרע האב: ואזרזא שמואל
 לטעמיה כלומר דשמואל
 תני לחנניה בלשון חכמים
 ומדחני בלשון חכמים
 ש"מ הלכה כחנניה: דתניא
 ר' יהודה אומר חנוניין מן
 הסוס כר' כלומר הנוגדים
 מן הסוסיא אע"פ שאביהן
 חמור חוששין לזרע האב.
 והנוגדין מן
 החמור כלומר מהחמורה
 עם הנוגדין מן הסוסיא
 אסורין. למישרא פרי עם
 האס כלומר (ה) והולד
 כלומר דאין חוששין לאב
 אלא אי אמרת ספוקי
 מספקא ליה כר' כלומר
 (ז) אי בר חמור הוא
 חוששין לזרע האב ואסור:
 לא מין סוס ולא מין
 חמור אלא מינה כלומר
 פרי מרביעין עליה: עבי
 קליה בר חמור כלומר בר
 חמורא: כי מעיילת לי
 בדינייתא בריספקי כלומר
 וכלאים בחרישה אסור
 אע"ג דכתוב לא תחרוש
 בשור ובחמור ילפינן שור
 שור משבת מה להלן כל
 בהמה בכלל דכתוב וכל
 בהמתך קאן כל בהמה
 כלאים בכלל חרישה.

(א) נראה דתסר כאן וי"ל
 מפשט פשיטא ליה כלומר
 וכו'. (ג) נראה דל"ל כלומר
 אי חוששין לזרע האב וכו'
 חמור הוא ואסור.

ולחנניה כתיב אותו ובתיב בנו. וא"ת ולשתוק מאותו ומצנו
 ולכמוז בן וי"ל דלא מדכתיב את צנו ולא כתיב בן
 קדריש אלא בן נמי משמע דכרוך אחריו: בזה דתימא אתי צד
 סוס ומשתמש בו' קמ"ל. לא דמי לחליו עזר וחליו בן חורין (חגיגה
 דף ג:) דאסור בחליו שפחה וחליו בת
 חורין משום דלתי נד עבדות ומשמע
 בצד חירות דהכל כלאים אמר רחמנא
 דוקא תרי מיני וכל פירות האבין
 מסוס וחמור מין אחד הוא:
 עיי"ל אי הנד דמיין להדי. משמע
 דרבי אכל סבר כרבי יהודה
 וכן אפי' דלמר עבי קליה צד חמורא
 וכן רב פפא דלמר רברבן אודינה
 חוטרטא גנובסיה צד חמורא כוליה
 סבירא להו כרבי יהודה ובפרק צ'
 דייני גזרות (פסוקות דף ק"א): אמרינן
 הלכה כרבי יהודה צפירות וסור או
 שם דלמור ואת צנו מתרגמינן תורמא
 או (י) שיתא (ויקרא כג) משמע דאין
 נוהג בזכרים והיינו דלא כחנניה ומיהו
 שמואל פסק כחנניה ועוד דתם
 מתניתין (א) דסוף פרק אלו מומין
 (בכורות מה:) אלו כשרים צאזניס
 צבמהה אוחו ואת צנו מוקי לה התם
 כחנניה ועוד דחנניה כרבי יונתן
 ובפרק השואל (ב"מ דף נ"ה:) אמר
 דאזני סבר לה כרבי יאשיה ורנא
 סבר לה כרבי יונתן וק"ל כרנא לגבי
 דאזני ומיהו אפילו קיימא לן כרבי
 יהודה צפירות דפסיק ב"פ בתרא
 דכמותות (דף ק"א): אין להמיר אוחו
 ואת צנו בזכרים דהא מסקינן הכא
 דרבי יהודה ספוקי מספקא ליה וא"ת
 דמסקינן בשמעתין צמון דין לרבי
 אליעזר וצין לרבנן ספוקי מספקא להו
 אי חוששין לזרע האב אי לאו ואמאי
 מספקא להו והא אמרינן לקמן בפרק
 הזרוע (דף ק"ג.) גבי מנתות לר'
 אליעזר מצעי ליה אס שור אס שם
 לחלק ורבנן נפקא להו לחלק מאת
 וצחי הזבח ולר' אליעזר מאת וצחי
 הזבח אחא לכדכרצא דהדין עם הטבח
 וא"כ מדדעי להו קרא לחלק מכלל
 דאין חוששין לזרע האב דמשמע לעיל
 וי"ל דודאי אי חוששין לזרע האב לא
 נריך קרא לחלק אכל משום דמספקא
 להו שמא אין חוששין קצעי קרא
 לחלק משום דלמלא אין חוששין ואמא
 קרא לחלק ואי חוששין לרבנן אחא
 קרא דמאת וצחי הזבח לכדכרצא דהדין
 עם הטבח ולר' אליעזר אחא אס שם
 לחייז' צמנתות כדרדשי רבנן ומשום
 דמספקא ליה לרבי אליעזר אי אחא
 לחלק או לחייז' צמנתות פטר ר'
 אליעזר דהמוציא מחצריו עליו הראיה
 וא"ת הא דקאמר רבי יוחנן התם
 דדרשי רבנן אס שם לרבות את הכוי
 דחייז' צמנתות היכי דמי אי צצני

הבא על התיישה דממסקי צמנתין דצחי פליגי והתם נמי צריש ההוא שמעתא אמרינן הכי א"כ סברי דחוששין לזרע האב ואמא קרא
 לרבויי דחייז' בכל המתנות דאי אין חוששין א"כ לא נריך רבוי וא"כ לא נריך קרא לחלק ונראה לפרש דלרבי יוחנן כוי דתם לא מיתוקס
 אלא צחיש הבא על הצנייה וצין חוששין אינטיק קרא לחייז' בכל המתנות וא"ת דמשמע התם דלא פטר
 ר' אליעזר אלא ממתנות וכסוי אכל אחא דאמר רבנן חלבו אסור כחלצ צבמה לא פליגי מדלא קאמר נמי מותר ואמאי והא אפילו חוששין
 לזרע האב הא אית ליה לר"א דשה ולא מקתם שם וא"כ תייש הבא על הצנייה לישתרי חלבו וכי תימא דקסבר ר' יוחנן דלרבי אליעזר נמי
 אמרינן שם ואפילו מקתם שם א"כ אמאי פטר הכא צאזניס ואת צנו וי"ל דסבר ר' יוחנן דפליגי הכא צאזניס ואת צנו למלקות וצצני הבא על
 התיישה דלרבנן אפילו למלקות אמרינן שם ואפילו מקתם שם ור"א פטר ממלקות דמספקא ליה אי אמרינן שם ואפילו מקתם שם אכל
 מודה דאיכא אסורא אי נמי לעולם סבירא ליה דשה ואפילו מקתם שם לא אמרינן ושאיני חלב דרבי קרא כדרשינן צריש פרק בתרא דיומא
 (דף עז.) כל חלב לרבות כוי וחצי שיעור ומיהו קשה צחיש הבא על הצנייה אמאי פטר ר' אליעזר מכסוי והא דלמלא אין חוששין לזרע האב
 והוי כולו צני וי"ל דרבי אליעזר פטר לא קאי אלא אמתנות וכן משמע לשון המשנה במסכת בכורים (פ"ב מ"ח) דתנן ר' אליעזר
 פטר שםמוציא מחצריו עליו הראיה וכן כחצ רבינו תם צפירות כרבי יהודה ואוחו ואת צנו נוהג בזכרים לאסורא ולא למלקות:
 אילימא